

Награда „Николай Искърв”

ТАЗИ ГРАДИНА ...

Тази градина, в която сеяч бил е изгревът,
хвърлял без мяра от чудо дошли семена,
в нея животът от сутрин до вечер не мигва –
меси бял хляб и отглежда червени вина.

В тази градина реките снаги олюляват,
после морета зачеват живот след живот,
раждат се истини, бели вина, плач и слава –
миг огледален по чаша кафеен комфорт.

Тази градина всецветни молитви изрича,
В нея красив е дори най-голготен синчец;
гъдел полазва съня ти – пребял, кръволичещ,
смях самодивски от извор те плисва в лице.

Бродиш и бродиш и няма изброждане, няма
тук добротата, в която нектар и аз пих,
бързам, приятелю изгрев, да сеем послания
в тази градина – душата на скитника стих.

Татяна Йотова, гр. Айтос

Първа награда „Свищовски лозници”

Роден край

Щом се върна в теб, смачкан от мъката край,
свободата какво е – не искам да зная,
нито искам да зная какво значи рай,
само искам да сложа една запетая

и да кажа, че тук ще е тъмна нощта,
че в небето му няма да свети зорница –
ни през зимата, нито дори в пролетта,
а животът ще бъде все влажна тъмница...

Помня – тук като малко дете съм вървял –
сред наистина светли, но тъжни простори,
и бе блян онзи блясък – пред мен засиял,
който още зове ме, и все ми говори...

Тук открих сам и пътя към яркия ден –
затова съм и твърд, без сълзи във очите ...
О, съдба вече свърши властта ти над мен!
Мои светли мечти – вас ви чакат звездите...

Не ругая за нищо живота си, не!

Във ръце аз юздите му здраво съм хванал...
А сълзите ги спрях, или скрих ги поне...
Моят трънен венец съм го плел от стомана.

Орфей Петков, София

Втора награда „Свищовски лозници”

Мама

Мама полива цветята.
Ся ги. Разсажда. Плеви.
Жълтее в крушите лято,
юли над село лети.
Мама е с гвоздей в крака си
и вече – над осемдесет.
Животът и бавничко гасне –
нещо като в дванайсет без пет.
На мама са сухи очите,
Косата и – тиха слана.
Но луди са някак мечтите ...
Боже, само каква жена!

Красимир Манев, Русе

Трета награда „Свищовски лозници”

Есенно признание

Животът ми е низ от листопади.
Душата ми обрулено дърво,
което зимата не го пожали.
Видял съм лошо и видях добро,
което все ме кара да прощавам
и да забравям всяко ново зло
дошло при мен от „верните другари”.
И кара ме до лудост да обичам.
Да оценявам и последните минути
с усмивката на някое момиче,
дордето всичко между нас се срути.

Иван Северняшки, Бяла, обл. Русе

2 специални награди „Свищовски лозници”

Ослепялата къща

Беше розова,
С бели орнаменти на прозорците.
Засмяна и весела
от гласовете на децата.
Но стопаните заминаха

и крадци
избодоха очите ѝ.
Ослепяла,
с велпапе закриха и очите
прекупвачи,
заминали някъде зад граница.
И тя остана набраздена
от бръчките на тъгата с времето.
Зазидаха и вратите,
Крадците да не влизат.
Добре, че стряхата не зазидаха,
да може лястовички гнезда да вият,
да може да разказва на слепеца,
за крадците по другите къщи,
за непознати минувачи.
Да си спомнят
за веселата глъчка,
която е била.
За смеха, преди да ослепее.
А беше розова със сияйни очи
и с бели орнаменти на прозорците.

Валентина Стоянова, Враца

Последният грозд

Красивият изгрев разпръсна коси
и огнени нишки разхвърли в небето
над хълма, където човек не звучи.
Отскоро е пусто, а всичко е взето.

Останала къща в селцето мълчи
сред песни на птици душите си вплели.
Край тях тишината в дъбравата спи
загубила себе си в горски постели.

По стъпки от някога тихо вървя...
А въздухът сякаш е спрял да мечтае.
Пътечка прозира сред храсти едва,
но слънце навярно по нея играе.

На дървена пейка поседнах в страни
от портата стара на тихата къща
а вятър отсреща в лозници кръжи,
в които единствено той се завръща.

От някъде в ниското стрелна се кос,
не беше усетил моите стъпки.
Доволен изяде последния грозд
от лозето крехко, на няколко глътки.

Отлита далече, останах сама,

а толкова исках песента да ме връща.
В очите ми тихо проблесна сълза,
след последния грозд, в последната къща.

Ивелина Цветкова, Г.Оряховица